

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/29/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5614205281
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5614205281.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Adriany Gallovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: P. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom v D. M., F. R. XX/X, v konaní o splnenie povinnosti zaplatiť sumu 679,80 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 5C/194/2014-43 zo dňa 11.09.2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým v zostávajúcej časti žalobu zamietol, v časti zamietnutého nároku vo výške 30,90 eur s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 30,90 eur od 21.03.2012 do zaplatenia m e n í t a k , ž e ž a l o v a n á j e p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 30,90 eur s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 30,90 eur od 21.03.2012 do zaplatenia.

Vo zvyšku zamietnutého nároku rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Výroku rozsudku okresného súdu, ktorým žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 278,10 eur, úroky z omeškania vo výške 10,34 eur, úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 278,10 eur od 21.03.2012 do zaplatenia, v lehote tri dni od právoplatnosti rozsudku, s a n e d o t ý k a .

Žalovanej n e p r i z n á v a náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 278,10 eur, úroky z omeškania vo výške 10,34 eur, úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 278,10 eur od 21.03.2012 do zaplatenia, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V zostávajúcej časti žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Nárok žalobcu posudzoval okresný súd podľa § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (v znení účinnom do 31.12.2007), § 52 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka účinného do 31.12.2007, § 54 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka, § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (v znení účinnom od 01.05.2014).

Okresný súd mal za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzavretá zmluva, ktorú je potrebné podriaďiť pod režim ustanovení zákona č. 634/1992 Z. z. o

ochrane spotrebiteľa platného v čase uzavretia úverovej zmluvy (§ 23a ods. 1, 2), v zmysle ktorého sú spotrebiteľskými zmluvami zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvní. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa § 52 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka, sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Ďalej konštatoval, že v dôsledku zmeny právnej úpravy (novelizácie zákona č. 250/2007 Z. z.) účinnnej od 01.05.2014 orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy (vrátane súdu) je povinný prihliadnuť na premlčanie aj vtedy, ak sa spotrebiteľ, t. j. v prejednávanej veci žalovaný, premlčania nedovolá. Prvostupňový súd mal preukázať, že si pôvodný veriteľ a žalovaná dohodli plnenie v splátkach s tým, že veriteľ je oprávnený žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky. V zmysle ust. § 103 Občianskeho zákonníka pre každú zo splátok plynie samostatne premlčacia doba a v prípade, ak sa pre nesplnenie niektorej splátky stane zročným celý dlh, plynie premlčacia doba (ohľadom zvyšku dlhu) odo dňa splatnosti nesplnenej splátky. V zmysle vyššie uvedeného tak v konkrétnej veci začala plynúť samostatne premlčacia doba pre všetky splátky, ktoré sú predmetom konania, keďže v konkrétnej veci nedošlo k predčasnému zosplatneniu úveru, t. j. úver nadobudol konečnú splatnosť podľa zmluvy dňa 20.03.2012 (kedy bola splatná posledná splátka). V prejednávanej veci sú podľa okresného súdu premlčané splátky, ktoré neboli uhradené žalovanou, a to splátky splatné od 20.06.2010 do 20.05.2011 v celkovom počte 13 splátok, preto okresný súd nepriznal žalobcovi časť žalovanej istiny 401,70 eur (13 x 30,90 eur). Ďalej dôvodil, že uplatnený nárok je plnením zo spotrebiteľskej zmluvy (konkrétne zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v ktorej jedným zo zmluvných strán je spotrebiteľ), premlčuje sa nárok na peňažné plnenie (z uvedeného zmluvného vzťahu) v 3-ročnej premlčacej dobe v zmysle ust. § 101 Občianskeho zákonníka. Okresný súd preto pri skúmaní otázky premlčania aplikoval občianskoprávnu úpravu ohľadom dĺžky premlčacej doby, ktorá je priaznivejšia pre žalovaného ako spotrebiteľa. Poukázal na to, že nič na tom nemení skutočnosť, že samotný zmluvný vzťah založený medzi pôvodným veriteľom a žalovaným je tzv. absolútnym obchodno-záväzkovým vzťahom, ktorý sa riadi režimom Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu zmluvných strán. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným zmluvným typom, ale ide o osobitný druh zmluvy, ktorý môže byť prítomný tak v občianskoprávných, ako aj v obchodnoprávných vzťahoch. Tiež uviedol, že nemožno opomenúť ani ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Preto ani uzavretie absolútného obchodno-záväzkového vzťahu, ktorý je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou, sa nemôže odchýliť od občianskoprávnej úpravy v otázke premlčania, ktorá je na prospech spotrebiteľa ako žalovaného na rozdiel od právnej úpravy premlčania v Obchodnom zákonníku. Spotrebiteľ si nemôže zhoršiť svoje zmluvné postavenie, preto je v legitímnom očakávaní použitia pre neho priaznivejšej právnej úpravy. Aplikáciu občianskoprávnej úpravy v otázke premlčania v spotrebiteľských zmluvách potvrdila rozhodovacia prax súdov (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.01.2011, sp. zn. 5 MCdo/20/2009, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 23.11.2011, sp. zn. 17Co/167/2011, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.06.2013, sp. zn. 6Co/218/2012, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/26/2012 a 6Co/81/2012, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 19.06.2013, sp. zn. I. ÚS 402/2013). V súvislosti s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. 03. 2013, sp. zn. 6 MCdo/4/2012 súd uvádza, Najvyšší súd SR v posudzovanej kauze nevyslovil právny názor, že na premlčanie nárokov vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv sa nepoužije úprava priaznivejšia pre spotrebiteľa napr. občianskoprávna v zmysle ust. § 52 ods. 2 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Podľa okresného súdu premlčacia doba splátky splatnej dňa 20.05.2011 uplynula dňa 20.05.2014, z čoho vyplýva, že premlčacia doba splátok splatných skôr uplynula ku skoršiemu dátumu. Žaloba bola doručená súdu dňa 09.06.2014, t. j. po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby ohľadom uvedených splátok (od 20.06.2010 do 20.05.2011). Zostávajúce splátky za obdobie od 20.06.2011 do 20.03.2012 v celkovom počte 9, ktoré sú predmetom konania, nie sú premlčané. Ako už bolo vyššie uvedené, žalobca sa dôvodne domáha ich zaplatenia, preto okresný súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 278,10 eur (9 x 30,90 eur).

Z dôvodu omeškania žalovanej s plnením dlhu vzniklo podľa okresného súdu žalobcovi zo zákona právo na zaplatenie úrokov z omeškania. Ďalej dôvodil, že zodpovednosť za omeškanie je objektívnej povahy, vzniká bez ohľadu na zavinenie. Jej dôsledkom je vznik povinnosti dlžníka platiť veriteľovi úroky

z omeškania. Výšku úrokov z omeškania určuje vykonávací predpis, a to navýšením 8 percentuálnych bodov nad úrokovú sadzbu stanovenú ECB. Okresný súd mal preukázané, že splatnosť dlhu nastala dňa 20.03.2012, z tohto dôvodu sa žalovaná dostala do omeškania nasledujúci deň, t. j. 21.03.2012. Žalovaná je preto povinná zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9 % ročne z dlžnej sumy 278,10 eur od 21.03.2012 do zaplatenia, keďže omeškanie s peňažným plnením stále trvá. Žalobcovi tiež prislúchajú úroky z omeškania z jednotlivých splátok (splatných za obdobie od 20.06.2011 do 20.03.2012) vo výške 10,34 eur. Prvostupňový súd nepriznal žalobcovi úroky z omeškania zo splátok splatných od 20.06.2010 do 20.05.2011, keďže žaloba o zaplatenie týchto splátok ako súčasť žalovanej istiny bola zamietnutá z dôvodu premlčania. V prípade úrokov z omeškania zo zostávajúcich priznaných splátok okresný súd konštatoval, že uplatnená výška úrokovej sadzby neprekračuje výšku prípustnú podľa právnych predpisov.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 2 O. s. p. Žalovanej, ktorá bola v prevyšujúcej časti v konaní úspešná, vzniklo právo na pomernú náhradu trov konania voči žalobcovi, v konaní neúspešnému. Súd nepriznal žalovanej náhradu trov konania, keďže si ju neuplatnila.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia vecí a z nedostatočne zisteného skutkového stavu v časti, v ktorej súd žalobný návrh zamietol. Poukázal na to, že so zamietnutím žaloby nesúhlasí, nakoľko zastáva názor, že súd na daný prípad nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby. Zdôraznil, že v danom prípade je nutná aplikácia ustanovení Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere, a teda absolútny obchodno-závazkový vzťah, vrátane ustanovení týkajúcich sa premlčania. Žalobcovi vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok spolu s príslušným úrokom z omeškania z každej splátky odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplatenia. Namietal tiež, že prvostupňový súd mal v úmysle zamietnuť žalobný návrh v časti splátok splatných od 20.06.2010 do 20.05.2011, čo je 12 splátok a nie 13, ako uviedol prvostupňový súd. Minimálne v sume jednej splátky 30,90 eur s príslušenstvom je rozhodnutie súdu nesprávne a nezodpovedá jeho odôvodneniu. Nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, týkajúce sa premlčacej doby, keďže bolo potrebné aplikovať Obchodný zákonník. Poukázal pritom na to, že zmluva o úvere bola uzavretá dňa 27.09.2006, pričom v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ustanovenia § 52 až § 54 len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v ôsmej časti Občianskeho zákonníka. Pričom podľa § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka sa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v predmetnom prechodnom ustanovení. Navrhol zrušiť rozsudok okresného súdu a vrátiť vec prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, resp. zmeniť rozsudok okresného súdu tak, že vyhovie návrhu navrhovateľa.

Odporca sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým okresný súd v zostávajúcej časti žalobu zamietol, v časti zamietnutého nároku vo výške 30,90 eur s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 30,90 eur od 21.03.2012 do zaplatenia zmenil v zmysle § 220 O. s. p. tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 30,90 eur s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 30,90 eur od 21.03.2012 do zaplatenia. Vo zvyšku zamietnutého nároku rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p. Zároveň odvolací súd konštatuje, že výroku rozsudku okresného súdu, ktorým žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 278,10 eur, úroky z omeškania vo výške 10,34 eur, úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 278,10 eur od 21.03.2012 do zaplatenia, v lehote tri dni od právoplatnosti rozsudku, sa nedotkol.

Odvolací súd preskúmal rozsudok prvostupňového súdu v napadnutom rozsahu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

Odvolanie žalobcu obsahuje v zásade tri odvolacie námietky. Žalobca nesúhlasí s aplikáciou ust. § 101 Občianskeho zákonníka na danú vec, majúc za to, že na súdenú vec bolo potrebné aplikovať 4-

ročnú premlčaciu dobu upravenú v ust. § 397 Obchodného zákonníka. Zároveň namieta spotrebiteľský charakter zmluvy v súvislosti s tým, že v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ustanovenia § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v ôsmej časti Občianskeho zákonníka, pričom zmluva bola uzavretá 23.03.2007. Okrem toho namieta, že zmyslom súdu bolo zamietnuť žalobný návrh v časti splátok splatných od 20.06.2010 do 20.05.2011, čo je spolu 12 splátok a nie 13, ako uviedol prvostupňový súd.

Prvé dve odvolacie námietky nie sú dôvodné. Tretiu odvolaciu námietku žalobcu odvolací súd vyhodnotil ako dôvodnú.

Vo vzťahu k prvým dvom odvolacím námietkam má odvolací súd za to, že vzťah medzi žalobcom a žalovanou je rozhodne vzťahom spotrebiteľským a tým pádom použitie ustanovení o spotrebiteľskom práve je plne namieste a prvostupňový súd ich správne použil aj s riadnym odôvodnením. V tomto prípade nemôže obstať argumentácia žalobcu, že až ustanovením § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinným odo dňa 01.01.2008 možno na obdobné vzťahy použiť normy spotrebiteľského práva, nakoľko aj pred účinnosťou tohto ustanovenia boli v právnom poriadku Slovenskej republiky zakotvené právne normy týkajúce sa spotrebiteľov, napríklad zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý definuje pojmy spotrebiteľ, spotrebiteľský úver, veriteľ v rámci spotrebiteľského vzťahu. Ochrana spotrebiteľovi v tejto súvislosti zaručovalo znenie § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Podľa ods. 2 uvedeného ustanovenia na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu, sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu. Z uvedeného ustanovenia zreteľne vyplýva priama aplikovateľnosť ustanovení Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.12.2007, týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, a teda aj ust. § 53 ods. 3, ktoré demonštratívny výpočetom definuje jednotlivé druhy neprijateľných podmienok. Neprijateľnou podmienkou nemusia byť výlučne ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy výslovne uvedené v ust. § 53 ods. 3 písm. a) až j) Občianskeho zákonníka. Práve naopak, neprijateľnou podmienkou môže byť akékoľvek ustanovenie spotrebiteľskej zmluvy, pokiaľ spĺňa všeobecnú charakteristiku zadanú v ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odsek 4 uvedeného ustanovenia sankcionuje neprijateľnú podmienku jej neprijateľnosťou. Rozhodnutie korešponduje aj s prebratím smernice Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorú je nevyhnutné využívať ako interpretačné pravidlo k právnomu poriadku, upravujúci režim spotrebiteľských zmlúv.

Na zdôraznenie odvolací súd považuje za potrebné dodať, že hoci podľa gramatického výkladu ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.12.2007 možno dospieť k záveru, že úprava spotrebiteľských zmlúv, a teda vo svojej podstate aj ochrana spotrebiteľa má svoje miesto len u zmlúv, ktoré sú upravené v ôsmej časti Občianskeho zákonníka, takýto výklad je však zjednodušený a nesprávny. Pri výklade tejto občianskoprávnej úpravy je potrebné rešpektovať skutočnosť, že táto úprava je implementáciou smerníc Európskych spoločenstiev. Zákonom č. 150/2004 Z. z., ktorým sa novelizoval Občiansky zákonník, bola prebratá smernica Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Úradný vestník Európskych spoločenstiev L 095, 21/4/1993, str. 29-34, ďalej len „smernica“). Túto smernicu je nevyhnutné využívať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam právneho poriadku, upravujúcich režim spotrebiteľských zmlúv. Podľa čl. 1 ods. 1 smernice účelom tejto smernice je aproximovať zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia členských štátov, ktoré sa týkajú nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom. Predmetná smernica definuje teda spotrebiteľskú zmluvu ako zmluvu uzatvorenú medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, a takto je potrebné vykladať aj predmetné ustanovenie § 52 Občianskeho zákonníka účinné do 31.12.2007.

Okresný súd postupoval správne, keď na danú vec aplikoval ust. § 101 Občianskeho zákonníka o premlčaní.

Nepopierajúc povahu úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu, na otázku premlčania je potrebné vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie. Takéto pravidlo je ustálené v aplikačnej praxi súdov, ktoré riešenie odobril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení pod sp. zn. I. ÚS 402/2013-10 zo dňa 19. júna 2013, v ktorom skonštatoval, že prednostným uplatnením Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa.

Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. definitívne normatívne vyriešila (doplnením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka), že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z autentického výkladu zákonodarcu vyplýva, že Občiansky zákonník bude použitý, pokiaľ ide o posudzovanie otázky premlčania, otázky úpravy ručenia zmluvnej pokuty, uznania záväzku a podobne, aj keby sa na právny režim mala použiť právna úprava Obchodného zákonníka. Hoci účinnosť tohto ustanovenia bola posunutá až na 1. apríl 2015, predmetné ustanovenie poníma výkladový status a jeho cieľom je iba *expressis verbis* vyjadriť aj doposiaľ platné pravidlo prednostného použitia režimu Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské záväzky.

Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnený nárok je plnením zo spotrebiteľskej zmluvy (konkrétne zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v ktorej jedným zo zmluvných strán je spotrebiteľ), premlčuje sa nárok na peňažné plnenie (z uvedeného zmluvného vzťahu) v 3-ročnej premlčacej dobe v zmysle ust. § 101 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa použijú vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka je preto podľa odvolacieho súdu potrebné považovať za „všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ“. Citované ustanovenie preto ukladá orgánu aplikujúcemu právo použiť v prospech spotrebiteľa všetky ustanovenia, ktoré sú pre spotrebiteľa ako slabšiu zmluvnú stranu priaznivejšie. Preto odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd pri skúmaní otázky premlčania správne aplikoval občianskoprávnu úpravu ohľadom dĺžky premlčacej doby, ktorá je priaznivejšia pre odporcu ako spotrebiteľa. Podľa odvolacieho súdu nič na tom nemení skutočnosť, že samotný zmluvný vzťah založený medzi pôvodným veriteľom a odporcom je tzv. absolútnym obchodno-záväzkovým vzťahom, ktorý sa riadi režimom Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu zmluvných strán. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným zmluvným typom, ale ide o osobitný druh zmluvy, ktorý môže byť prítomný tak v občianskoprávných, ako aj v obchodnoprávných vzťahoch. Nemožno opomenúť ani ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Preto ani uzavretie absolútneho obchodno-záväzkového vzťahu, ktorý je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou, sa podľa odvolacieho súdu nemôže odchyliť od občianskoprávnej úpravy v otázke premlčania, ktorá je na prospech spotrebiteľa ako odporcu na rozdiel od právnej úpravy premlčania v Obchodnom zákonníku. Spotrebiteľ si nemôže zhoršiť svoje zmluvné postavenie, preto je v legitímnom očakávaní použitia pre neho priaznivejšej právnej úpravy. Aplikáciu občianskoprávnej úpravy v otázke premlčania v spotrebiteľských zmluvách potvrdila rozhodovacia prax súdov (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.01.2011, sp. zn. 5 MCdo/20/2009, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 23.11.2011, sp. zn. 17Co/167/2011, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.06.2013, sp. zn. 6Co/218/2012, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/26/2012 a 6Co/81/2012, uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 19.06.2013, sp. zn. I. ÚS 402/2013). V súvislosti s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.03.2013, sp. zn. 6 MCdo/4/2012 odvolací súd uvádza, že Najvyšší súd SR v posudzovanej kauze nevyslovil právny názor, že na premlčanie nárokov vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv sa nepoužije úprava priaznivejšia pre spotrebiteľa, napr. občianskoprávna v zmysle ust. § 52 ods. 2 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa odvolacieho súdu premlčacia doba splátky splatnej dňa 20.05.2011 uplynula dňa 20.05.2014 tak, ako to správne konštatoval prvostupňový súd. Žalobný návrh bol doručený súdu dňa 09.06.2014, t. j. po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby.

Prvostupňový súd nesprávne zamietol žalobný návrh žalobcu v časti zamietnutého nároku vo výške 30,90 eur s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 30,90 eur odo dňa 21.03.2012 až do zaplatenia,

keďže počet splátok, ktoré nepodliehali premlčaniu, činil 10 a nie 9, ako nesprávne stanovil prvostupňový súd. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd síce správne ustálil, že splátky splatné od 20.06.2011 do 20.03.2012 sú nepremlčané, konkrétne od 21.06.2011 vo výške 30,90 eur s úrokom z omeškania 9 % od 21.06.2011 do 20.03.2012 vo výške 2,08 eur, od 21.07.2011 vo výške 30,90 eur s úrokom z omeškania 9 % od 21.07.2011 do 20.03.2012 vo výške 1,85 eur, od 21.08.2011 vo výške 30,90 eur s úrokom z omeškania 9 % od 21.08.2011 do 20.03.2012 vo výške 1,62 eur, od 21.09.2011 vo výške 30,90 eur s úrokom z omeškania 9 % od 21.09.2011 do 20.03.2012 vo výške 1,38 eur, od 21.10.2011 vo výške 30,90 eur s úrokom z omeškania 9 % od 21.10.2011 do 20.03.2012 vo výške 1,15 eur, od 21.11.2011 vo výške 30,90 eur s úrokom z omeškania 9 % od 21.11.2011 do 20.03.2012 vo výške 0,91 eur, od 21.12.2011 vo výške 30,90 eur s úrokom z omeškania 9 % od 21.12.2011 do 20.03.2012 vo výške 0,69 eur, od 21.01.2012 vo výške 30,90 eur s úrokom z omeškania 9 % od 21.01.2012 do 20.03.2012 vo výške 0,45 eur, od 21.02.2012 vo výške 30,90 eur s úrokom z omeškania 9 % od 21.02.2012 do 20.03.2012 vo výške 0,21 eur. Následne však nesprávne nezapočítal splátku splatnú od 21.03.2012 vo výške 30,90 eur, čím došlo k nesprávnemu kvantifikovaniu splátok, ktoré premlčaniu nepodliehali, keďže ide o celkových 10 nepremlčaných splátok, čo malo za následok, že táto splátka následne nebola započítaná do priznanej istiny v prospech žalobcu. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu v tejto časti zmenil tak, ako je vyššie uvedené s tým, že vo zvyšku zamietnutého nároku rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p., pretože je vecne správny.

V danom prípade neobstojí ani námietka odvolateľa ohľadne zohľadnenia 4-ročnej premlčacej doby podľa Obchodného zákonníka. Skutočnosti, z ktorých vychádzal prvostupňový súd pri posúdení otázky premlčania, sú pre začiatok plynutia premlčacej lehoty dostatočne ozrejmené, a to aj v kontexte skutočnosti, ktorá ani medzi účastníkmi sporná nebola.

Výrok o trovách odvolacieho konania sa opiera o ust. § 224 ods. 2 s poukazom na ust. § 142 ods. 2 O. s. p. Žalovanej, ktorá bola v prevyšujúcej časti v konaní úspešná, vzniklo právo na pomernú náhradu trov prvostupňového, ako aj odvolacieho konania voči žalobcovi, v konaní neúspešnému. Trovy konania si však neuplatnila a z obsahu spisu jej trovy odvolacieho konania nevyplývajú, preto jej ich odvolací súd nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.